

Sức Mấy Mà Tôi Thèm Ghen

Sao Khuê

Đi làm về, cơm tối xong tôi ngồi vào bàn, check mail như thường lệ. Từ ngày có cái gọi là e-mail coi bộ nhà bưu điện cũng giảm mất nhiều jobs! Ngày Tết ngày Nhất người ta cũng dùng e-mail để gửi card mà chúc Tết cho nhau, như vậy tiết kiệm được không biết bao nhiêu là giấy nhờ vậy bảo vệ được môi trường thiên nhiên... Cái gì thế này?

Mẫu giấy xé rời từ block note, hàng trên có dòng chữ "Will you wait for me for ever", hàng dưới là địa chỉ e-mail của.. bạn tôi nhưng cũng là kẻ thù "số một La Mã" của tôi! Thế này là thế nào? Tôi mở máy, dò tìm trong "sent". Thấy ngay! Ăn vụng mà quên chùi mép. Người đó vừa forward cho nàng một site, ở đó có một bài hát khá hay. Bài ca này chả biết do ai forward, lại cũng forward cho chúng tôi. Tôi đã nghe qua nhưng chỉ hơi thích vì điệu nhạc phần đầu trầm quá nhưng phần thứ hai thì khá hay. Tò mò tôi mở máy nghe lại và chăm chú nhìn theo lời bài ca đi cùng, gồm cả hai thứ tiếng Anh và Việt. Tựa đề của bản nhạc là "For ever" của Stratovarius

*I stand alone in the darkness
The winter of my life came so fast
Memorise go back to childhood
To days I still recall
Oh how happy I was then
There was no sorrow there was no pain
Walking though the green fields
Shunshine in my eyes...
I'm still there everywhere
I'm the dust in the wind
I'm the star in the northern sky
I never stayed anywhere
I'm the wind in the trees
Would you wait for me forever....*

Bài ca lấy lại:

*I'm still there everywhere
I'm the dust in the wind
I'm the star on the northern sky
I'm never stayed anywhere
I'm the wind in the trees
Would you wait for me forever
Would you wait for me forever...
Will you wait for me forever.*

Bắt đầu thấy lạnh căng rồi ta! Tôi nghe và đọc lại một lần nữa... Ôi chao! thế này thì quá quái thật!

Từ mấy chục năm nay sống với tôi, miệng thì nói yêu tôi vậy mà... Chèng đéc ơi! I'm still there everywhere!!!!!!!!!!!! hừ, anh luôn luôn hiện diện bên em...

Còn, còn nữa, chúng tôi đang sống ở phương Bắc mà I'm the star in the northern sky .. ừ thì là ngôi sao trên bầu trời bắc phương rồi sao? I've never stayed anywhere... Á! thì ra xác thì ở đây chứ hồn thì không. Hồn anh chỉ quanh quẩn bên em!!!! I'm still there everywhere!!!!

Chưa, chưa hết! I'm the wind in the trees... rồi sao?

Would you wait for me forever

Would you wait for me forever....

Mèng ơi! còn hẹn nhau chờ tới thiên thu!

Hết chịu nổi, tôi cầm mẫu giấy trên có hàng chữ "will you wait for me forever" mà khi vừa mới đọc lúc nãy tôi chỉ mới chưa thêm câu "tình quá nhỉ" rồi tính sẽ để lại trên mặt bàn để khi nào "người đó" tình cờ ngó thấy thì

biết là tôi đã biết tổng rồi đấy... nhưng nghe và đọc xong bài ca - đọc hai lần cơ nhé - thì lửa tam muội nổi lên đùng đùng, tôi cầm mẫu giấy đi kiếm người đó, miệng thì nói to hơn thường lệ:

- Tình quá nhỉ!

Người đó ngạc nhiên:

- Cái gì vậy?

Tôi chìa mẫu giấy .. .

- À anh forward bản nhạc.

- Thế còn cái này.

Tôi chỉ vào hàng chữ "will you wait for me forever."

Người đó vẫn tỉnh bơ:

- Thấy hay hay nên viết lại.

Tôi vẫn nhỏ giọng:

- Phải viết lại vì anh thấy câu đó là lời anh muốn nhắn nhe...

- Anh lấy làm lạ vì tại sao trước đó là "would you..." mà sau lại là "will you wait for me forever".

- Anh đừng làm bộ ngây thơ. Khởi đầu người ta dùng chữ would là futur conditionel có nghĩa là chưa chắc.

- Tại sao khi mình hỏi ai thì mình nói "could you..."

- Đó là hình thức lịch sự nhưng ở đây thì không. Ở đây would chỉ chưa chắc: Em có sẽ mãi mãi chờ anh? nhưng sau đó chuyển sang thể chắc chắn, définitive futur có nghĩa là "Em sẽ mãi mãi chờ anh?" will you wait for me forever...

Bỏ mẹ, mình rơi vào cái bẫy của người đó:

- Anh đừng có giả vờ không hiểu, anh hiểu quá đi nên thiếu gì bài anh không forward, anh lựa ngay bài này để tỏ tình. Đây là cách tỏ tình đẹp gấp ngàn lần....

Tôi gật gù và vẫn nhỏ giọng:

- ... Phải, anh là hạt bụi bay theo gió, anh cô đơn như ngôi sao nơi miền trời Bắc cực, anh đi khắp mọi nơi nhưng không trụ lại nơi nào cả vì anh mãi mãi bên em! vậy em có mãi mãi chờ anh không? Tình quá đi mất thôi, vậy mà sơn sớt nói là không yêu, không yêu mà hẹn chờ nhau mãi mãi... hừ!

Người đó bắt đầu la to. Đàn ông cứ tưởng cả vú là lấp được miệng em. Còn khuya! muốn dỗ đàn bà phải năn nỉ ỉ ôi, nàng bảo anh đi đi thì mình phải ngồi lại vuốt ve, phải ôm nàng vào lòng, phải thủ thủ thì xin lỗi dù có khi mình chẳng có lỗi gì cả, nhưng mà nếu không có lỗi thì đâu có sinh sự cãi nhau nhỉ? Vậy mà người tự nhận là "biết tâm lý nên mới sống với em đến giờ này chứ gặp thẳng khác thì em đã ly dị từ khuya" ngoạc cái mồm:

- Anh không có ý gì cả, anh thấy bản nhạc hay thì anh forward, anh đâu có sáng tác ra bản nhạc này.

- Ê! không cần la to, nói nhỏ nhỏ. Đúng, anh làm sao mà sáng tác nổi một bài tình tứ như thế nhưng... nói rồi, anh mượn bài đó để tỏ tình.

- Anh không có tỏ tình, anh chỉ gửi cái site có bài hát đó đi.

- Thế tại sao anh còn viết lại trên giấy cái câu "Will you wait for me forever" anh không định tỏ tình thì là cái quái gì. Ô Kê, ngày mai gặp cô Hải, anh thử hỏi xem nếu một người đàn ông gửi cho một người yêu cũ bài hát như vậy có phải là tỏ tình không nhé. Một cách tỏ tình rất đẹp nữa.... Will you wait for me forever.. Em sẽ mãi mãi chờ anh nhỉ... Kiếp này anh không được gần em nhưng tâm hồn anh mãi mãi bên em. I'm still there everywhere, hứ tình quá ..

Càng nói thì tôi càng tức nhưng tôi vẫn tiếp tục nhỏ giọng:

- Này, tôi nói nhỏ đấy nhé, anh biết rồi khi tôi nói nhỏ nghĩa là thế nào.

(Thế nào nữa, nghĩa là tôi càng nhỏ tiếng tôi càng giận to). Coi mòi căng thẳng rồi đa. Dĩ nhiên là tôi giận lắm chứ nhưng sức mảy mà tôi thềm ghen. Ghen, mất thể diện, làm như mình cần họ không bằng.

Tối đó, tuy giận thì giận nhưng vẫn phải ngủ chung. Trời lạnh thấy mờ. Ngoài kia những âm hai ba chục độ, hai cái phòng trống thì lạnh ngắt, vả lại có ngủ chung thì mới tiếp tục bắt lỗi được chứ... Nhưng biết chắc là mình sẽ mất ngủ đêm nay nên tôi đã cho vào mồm viên thuốc nhỏ xíu cho chắc ăn. Cái gì chứ mất ngủ thì tôi sẽ bị bệnh liền. Thế là tôi chìm dần vào giấc ngủ... Từ ít lâu nay tôi học được bài học rất ư trái ngược hẳn bài học ngày tôi còn nhỏ là... "hãy để đến ngày mai việc gì mà mình có thể để đến ngày mai". Chuyện đâu còn có đó. Ngày mai cãi tiếp. Cát nổi buồn đi để ngủ thôi, buồn đời nhiều lắm lắm người ơi, tạm cất cái buồn ta đi ngủ, mai mà chưa hết lại buồn thôi...

Khoảng 5 giờ sáng thì tôi thức dậy. Người đó cũng tỉnh giấc theo. Nếu không tỉnh thì tôi cũng trở tới trở lui làm cho tỉnh ngủ. Quàng tay qua - ôm- Hắt ra!

- Anh xin lỗi, anh hứa từ nay không liên lạc nữa. Tại em bảo coi hai vợ chồng nó như bạn nên anh mới liên lạc.
- Hừ! Bạn! **BẠN TÌNH** thì có. Anh coi là bạn sao mấy lần muốn nói chuyện anh không dám trực tiếp gọi phone, anh bảo ngại gặp chồng nó, nên lúc nào anh cũng nhờ tôi phone trước để...., phải để anh nghe giọng nó nói, để anh nói được vài câu cho đỡ nhớ. Ừ, hai tuần trước, lẽ ra thì tôi cũng gọi phone cho anh chúc Tết **BẠN** nhưng thấy thái độ lằng xằng lít xít như gà mắc đẻ của anh, tôi không gọi nữa... Chắc chưa nói được với nhau nên còn nhớ chứ gì.....

Ấy, hai tuần trước thì tôi dùng dùng vác gối sang phòng khác vì thấy người ta nôn nóng chờ tôi gọi **BẠN** nhưng sau đó thì:

*Nghĩ mình rõ thực vô duyên
Chuyện đã cũ mèm cũng nổi cơn ghen
Đùng đùng vác chiếu vác mền
Qua phòng khác ngủ, chẳng thềm ngủ chung
Cơn giận đâu chịu ngủ cùng
Thế là sấm chớp bão bùng nổi lên
Cãi xong thì nguội cơn liền
Thôi ta đi ngủ buồn phiền làm chi?*

Hôm đó thấy tôi nổi giận và người đó đã hứa với tôi là từ nay không nhớ, không thương, không liên lạc với người "Bạn" này nữa. Dù biết là hứa lèo hứa cuội nhưng tôi cũng phải độ lượng mà thứ tha cho kẻ biết lỗi chứ. VẬY mà chưa được 15 ngày đã lại "mail" tỏ tình! Ai mà chịu nổi?

- Anh xin lỗi mà.
- Anh đâu có lỗi gì mà xin. Đâu có ai cấm được tình yêu, càng cấm thì càng nhớ nên tôi để anh liên lạc cho anh đỡ nhớ đỡ thèm. Trái cấm mới được sờ chưa được ăn nên càng thòm thèm tưởng nhớ.
- Anh đâu có nhớ.
- Không nhớ mà lưu giữ hết hình nọ đến ảnh kia mấy chục năm trời. Không nhớ mà đi tìm để có địa chỉ e-mail để liên lạc hàng chục năm nay. Bao nhiêu lần tôi nhắm mắt làm lơ, anh tưởng tôi không biết là anh dùng địa chỉ e-mail riêng để liên lạc với **NÓ** hẳn.
- Thì lâu lâu anh mới viết một lần, bạn bè xưa bây giờ đâu còn bao nhiêu người nữa đâu. Mình vẫn thư từ, nói chuyện với vợ chồng nó mà em.
- Phải lâu lâu là lâu lâu tôi mới viết, còn anh thì những tận 24 giờ một lần mới viết mà viết lén. Trời ơi, trong mail còn dám gọi là LH yêu dấu nữa! Thì đúng rồi không yêu được công khai thì phải yêu dấu diêm, yêu dấu... hừ...
- Anh thề, anh không yêu nó.
- Khỏi phải thề, tất cả những hành động, cử chỉ của anh chứng tỏ anh yêu nó....

Người đó gắt lên:

- Em lạ nhỉ, người ta không yêu mà cứ bắt người ta yêu, anh chỉ khoái nó thôi, nếu cho ngủ thì...
- Đừng có nói bậy, biết ngay, trái cấm chưa được ăn nên càng thèm tợn. (Mèn đéc ơi, bộ đàn ông họ không biết thế nào là **TÌNH YÊU** viết hoa à). Anh yêu nó, yêu mà không dám nói yêu. Anh ghét tôi, ghét mà không dám nói là ghét. Anh đâu có chí khí của...kẻ sĩ... dù ai kẻ dao vào cổ cũng không nói ghét thành yêu. Anh không dám nói, tôi nói hộ cho: anh yêu **NÓ**!
- Anh không yêu nó
- Anh yêu nó.
- Còn em, em yêu thằng .. , thằng.. , thằng ..,
- Đúng rồi, tôi yêu... tôi không yêu anh, tức không? Hừ yêu mà không dám nói là yêu nhưng sau lưng người ta thì lén lút thư từ tỏ tình.
- Anh không có tỏ tình.
- Nói với anh mệt quá. Bằng chứng hai năm rõ mười mà cứ bảo là không... Anh chỉ coi nó là bạn thôi thôi. Phải rồi... chúng mình nửa bạn nửa tình, nửa như muốn nói làm tình chờ hoài, một nửa đúng một nửa sai, nửa như Hợp Phố nửa hoài Tương Giang... Xa nhau như kẻ đầu sông Tương kẻ cuối sông Tương nhưng tâm hồn vẫn gần nhau như châu về Hợp Phố hiểu chưa....

Tôi đúng là có máu quân tử Tàu nhưng bây giờ coi bộ người quân tử Tàu trong tôi biến mất. Khi tôi mới lấy chồng, thấy chồng tôi cứ hàng sáng hỏi mẹ chồng lấy tiền ăn sáng nên tôi lén mở ví chàng bỏ vào đó vài trăm. Khi mở ví thì thấy hình người đẹp yếu điệu tóc thề môi tươi má thắm, tôi làm thình chả nói gì. Ai mà chả có tí tình lẻ. Sau đó mẹ chồng kể hết "love stories" cho tôi nghe. Tôi cũng chỉ làm thình. Tôi đi đến sở tìm chồng vì thấy chồng thường đi làm về trễ để mình chờ cơm ngày này qua ngày khác thì mèn ơi tôi gặp hai người riêng rẽ trong phòng kín, tôi cũng chỉ làm thình đóng cửa đi ra, về nhà cũng chả nói tiếng nào.

Tôi tôn trọng mối tình của họ thì họ càng lợi dụng. Sau 75, một ngăn kéo đầy những hình nàng chụp ở sở với nhiều người khác. Sau khi đi học tập về, một tấm ảnh bán thân dấu trong sách. Tôi không những làm thình mà còn làm quen, làm bạn với nàng để họ gặp nhau cho đỡ nhớ. Ra đến nước ngoài, sau một hai lá thư thì tôi bận đi làm tối mắt tối mũi chả còn liên lạc... Đến lúc Bill Gates "mở cửa sổ" thì chả hiểu họ mò ở đâu ra địa chỉ mà meo meo mèo meo cho nhau. Tôi chưa biết xử dụng máy nên cũng vẫn làm thình. Gặp chàng viết "LH yêu dấu" ở đầu mail, tôi chỉ cảnh cáo: "anh viết vậy nhớ chồng nó đọc được thì sao?" mặc dù tôi nghe nhói cái mạnh trong tim, Ế, tôi không có ghen à nghe, tôi chỉ tức vì bị ...coi thường.

- Tôi tưởng để họ liên lạc thì họ bớt nhớ thương nhưng xa mặt mà chẳng cách lòng....

Cô bạn tôi tới chơi. Cô bạn tôi nghe chuyện rồi cần nhân:

- Chị kỳ quá, đáng lẽ chị phải cấm ngay từ đầu.
- Hải à, có cấm được tình yêu đâu chứ. Mình mở lòng từ bi cho họ liên lạc với nhau...
- Bà từ bi rồi bà chịu không nổi rồi bà nổi giận, bà bị bệnh ai thương bà? Bà làm như bà là Thánh không bằng.

Chả biết nhỏ bạn nói gì mà tối đó... nhỏ giọng:

- Anh biết lỗi rồi. Bây giờ em muốn anh làm gì anh cũng làm.
- Muốn ly dị và anh lấy nó!
- Không được! em muốn gì cũng được trừ việc ly dị, em muốn phạt anh cách nào cũng được.
- Anh yêu nó, cho anh lấy nó anh còn muốn gì nữa.
- Anh yêu em, anh không muốn xa em.
- Anh yêu nó! anh không yêu tôi!
- Anh yêu em!
- Anh yêu em nào hay yêu cả hai em? Phải mối tình đầu... mà không lấy được nhau...

Bà Hoạn Thư nghiến răng:

- Nên phải hẹn hò chờ tới thiên thu???? Yêu nhau thế sao hỏi đó không lấy phút cho rồi. Anh lấy tôi chi để làm khổ đời tôi.
- Anh đâu có yêu nó! Anh chỉ khoái nó thôi... Đàn ông ai không khoái đàn bà đẹp???
- Không yêu, mốc xì. Không yêu mà mail tới mail lui, ôm ấp thư từ hình ảnh cả mấy chục năm!!!! Được rồi từ nay thì mạng ai nấy sống, hồn ai nấy giữ.

La một hồi thì quả bóng xì hơi. Tôi làm thình....

Người đó ôm chặt lấy tôi rồi hôn túi bụi tới tấp... anh yêu em...

Sức mấy mà tôi tin. Tin một lần - lỡ một đời. Chỉ mai đây, khi tôi đi làm thì thế nào lại chả mail ngay cho Nó, lúc ấy lại anh yêu em, em đây - là Nó, anh làm sao yêu nổi con sư tử Hà Đông - là tôi. Bà nội tôi họ Khổng bà ngoại tôi họ Tào, sức mấy mà qua mặt được tôi và làm cho tôi tin được...

Xem nào giữa chúng tôi... Chúng mình nửa bạn nửa thù, nửa như chồng vợ nửa tù chung thân, nửa âu yếm nửa cộc cằn, nửa thương nửa ghét chỉ nhằm bỏ nhau, chỉ vì một lũ lau nhau, ngậm cay nuốt đắng lòng đau suốt đời. Nhưng mà làm gì đây nhỉ? Ly dị? Dẫn nhau ra toà chỉ vì một bài ca? Sao trong bao nhiêu năm tôi chịu đựng được mà bây giờ tôi lại lên cơn dễ dàng thế nhỉ? Bao nhiêu kinh sách mà tôi đọc biến đi đâu mất tiêu rồi, sao càng ngày tôi lại càng sân si thế này? Phật đã dạy là phải Xả cơ mà. Sao tôi cứ khư khư nắm lấy mà la làng? Sao tôi không mắt nhắm mắt mở như trước kia? Có nhà văn nào đó trong nhóm "nhân văn giai phẩm" đã nói rằng: lòng người ta như ống bình vôi, càng sống càng hẹp lại....Ừ lúc này tôi hay nổi nóng bắt từ lăm cơ vì lòng tôi như cái bình vôi ở góc cây đa...

Có một lần tôi đọc được câu chuyện, dường như bằng tiếng Pháp: Ông thầy giáo vào lớp, tay có cái ly:

- Đố các em biết ly này cân nặng bao nhiêu?
- 500g
- Không phải

- 200g
- Không phải. Đây chỉ là cái ly giấy, rất nhẹ nhưng....

Ông thầy tiếp tục:

- Phải, chiếc ly rất nhẹ nhưng nếu thầy phải giữ nó từ sáng đến chiều thì có mỗi tay không hả các em?
- Dạ mỗi ạ!

Đúng thế! Nỗi buồn dù chỉ nhẹ nhàng như chiếc ly giấy mà chúng ta cứ khư khư ôm lấy nó, nó cũng làm chúng ta mỏi mòn, đời sống sẽ mất vui!!!

Mỗi khi cãi nhau, người đó vẫn tự nhận là mình "ngoan" ..

- Tôi chưa có "ngủ" với con nào, tôi chưa bắt bà nuôi con rơi.....

Còn bây giờ thì:

- Em tinh tế quá nên em tự làm khổ em...

Phải tôi tinh tế lắm nên con ruồi bay ngang tôi còn biết ruồi đực và ruồi cái. Bạn không tin ư? Dễ ẹc hà. Con ruồi thì quả thật tôi chưa bắt nhưng khi còn đi học, bắt con muỗi soi vào kính hiển vi, con đực có hai hàng râu dài rậm như hai tàu lá dừa mà ngay mắt thường cũng phân biệt được. Ruồi? chắc cũng thế thôi. Hơn nữa, thú thật là tôi cũng đã từng nhận được cách tỏ tình romatique kiểu này nên tôi rành sáu câu quá ề. Có điều người ta gửi cho tôi thì được chứ chồng tôi mà gửi cho người khác thì không được chút nào. Tuyệt đối cấm!?

Nhưng mà có ai cấm được ai đâu ở thời buổi đảo điên thông tin vô trật tự này?

Ê, nghĩ lại tôi quả thực Vô Duyên

Ai yêu ai thì mặc họ, mắc mớ gì đến mình mà la làng? Mình có mắt đồng xu cắc bạc nào đâu chớ. Nhưng mà tôi vẫn tức! Nào, bây giờ tôi buông cái ly xuống! Chu mẹt ơi, sao nó cứ dính cứng vào tay tôi thế này, tôi vẩy nó cũng không rơi, tôi dùng tay kia kéo ra nó cũng không ra. Ủa ai đem "crazy glue" mà dính chặt nó vào tay tôi thế này, ngâm nước không nhả, chùi alcohol không sờn... hồng lể lóc thịt hay cưa tay? Hay là:

*Đem giầu nổi hờn xuống đáy rương
Dù sao mình cũng khỏi người thương
Sao phải hờn ghen rồi gây gổ
Đòi chia đôi ngã tách đôi đường*

Nếu được thì:

*Đem thầy nổi hờn xuống dưới sông
Đòi mình sức mấy lụy ông chồng
Chồng mình cứ để tòm tem Bạn
Vĩ ..chồng mấy kẻ chẳng bông lông?*

Còn mình thì:

*Cát nổi buồn đi để nghỉ ngơi
Đòi người, đâu sống để buồn thôi
Nổi buồn, ôi đã nhiều lắm lắm
Quẳng cái buồn đi, mình rong chơi...*

Bởi vậy, bây giờ quý vị thấy tôi rong chơi dài dài, viết chuyện tếu dài dài. Sức mấy mà tôi thèm ghen! Lâu lâu tức thì la làng chơi! nhưng mà tức quá trời ơi, làm ơn bấm 911 giùm, tôi ngộp thở quá, đau ngực quá, mệt quá.....

Sao Khuê